

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.**, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, ze dne 20. 11. 2018, č. j. 59 A 105/2018 - 12,

t a k t o :

- I. Návrh žalobce na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti **s e z a m í t á .**
- II. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci domáhal ochrany proti nečinnosti žalované, za kterou označil Vězeňskou službu České republiky, Vazební věznici Liberec.

[2] Krajský soud dospěl k závěru, že správním orgánem, který podle § 7 odst. 2 věta první s. ř. s. zasáhl do práv žalobce, byla Vězeňská služba České republiky se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4. Uzavřel proto, že není místně příslušný k projednání žaloby, a

usnesením uvedeným ve výroku tohoto rozsudku věc postoupil Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému ve smyslu § 7 odst. 6 s. ř. s.

II.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl usnesení krajského soudu včasnou kasační stížností a navrhl jeho zrušení. Namítl, že věznice je správní jednotkou, která podle § 4 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o Vězeňské službě“), činí za Vězeňskou službu právní úkony, mezi které patří správní trestání i řízení o trestných činech vězněných osob, včetně postavení správního orgánu jako povinného subjektu. Současně s podáním kasační stížnosti stěžovatel požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů a o osvobození od soudních poplatků.

III.

[4] Nejvyšší správní soud na úvod konstatuje, že v souladu se závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 - 19, není podání kasační stížnosti proti usnesení o postoupení místně příslušnému soudu podle § 7 odst. 6 s. ř. s. spojeno s poplatkovou povinností ani s povinným zastoupením advokátem. Nejvyšší správní soud proto nerozhodoval o žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků.

[5] Nejvyšší správní soud se dále zabýval návrhem stěžovatele na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Vycházel přitom z § 35 odst. 9 s. ř. s., podle kterého lze účastníku ustanovit zástupce, jestliže jsou u něj dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce je nezbytně třeba k ochraně jeho práv.

[6] Při úvaze, zda je v řízení o této kasační stížnosti nezbytné ustanovit k hájení zájmů stěžovatele advokáta, vycházel Nejvyšší správní soud ze skutečnosti, že stěžovatel brojí proti usnesení o postoupení místně příslušnému soudu a jedná se tedy o věc, která není skutkově ani právně nijak složitá. V kasační stížnosti prezentuje (byť stručně) důvody, kterými zpochybňuje úvahu, na které je rozhodnutí krajského soudu postaveno. Kasační stížnost tedy obsahuje dostatečné argumenty a ustanovení zástupce není k ochraně práv stěžovatele nezbytně nutné. Navíc je třeba poukázat i na skutečnost, že stěžovatel má vysokoškolské právnické vzdělání a v minulosti sám působil jako advokát. Nejvyšší správní soud proto návrh stěžovatele na ustanovení zástupce zamítl.

[7] Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti stěžovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[9] Kasační stížností brojí stěžovatel proti usnesení krajského soudu, jímž byla věc postoupena městskému soudu. Stěžovatel totiž za žalovanou považuje Vazební věznici Liberec, a nikoliv Vězeňskou službu České republiky. Stěžejní v právě posuzované věci je tedy určit správní orgán, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni.

[10] Podle § 7 odst. 2 s. ř. s. nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Podle § 7 odst. 6 s. ř. s. není-li soud, u něhož byl návrh podán, k jeho vyřízení místně příslušný, postoupí jej k vyřízení soudu příslušnému.

[11] Podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce. Podle § 1 zákona o Vězeňské službě je Vězeňská služba správním úřadem a účetní jednotkou. Organizačními jednotkami Vězeňské služby jsou generální ředitelství, vazební věznice, věznice, ústavy pro výkon zabezpečovací detence, Střední odborné učiliště a Akademie Vězeňské služby.

[12] Ze spisu vyplývá, že stěžovatel zaslal Vězeňské službě České republiky, Vazební věznici Liberec dopis ze dne 20. 6. 2018, kterým žádal o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Vězeňská služba České republiky, Vazební věznice Liberec stěžovateli sdělila, že ve věci jeho žádosti nebude vést řízení, a rozhodla o postoupení žádosti k vyřízení Generálnímu ředitelství Vězeňské služby České republiky. Stěžovatel s tímto postupem nesouhlasil, a podal proti němu stížnost, o které nebylo ani po uplynutí lhůty k jejímu vyřízení rozhodnuto. Stěžovatel proto podal žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, v níž navrhl, aby soud podle § 79 odst. 1 s. ř. s. přikázal žalované ve lhůtě 15 dnů od doručení rozhodnutí zjednat nápravu při vyřizování žádosti stěžovatele a vydat rozhodnutí ve věci.

[13] Otázkou místní příslušnosti soudů k projednání žalob týkajících se žádostí o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím směřovaných na Vězeňskou službu České republiky, resp. na jednotlivé věznice, se Nejvyšší správní soud již zabýval, a to mj. v řízeních iniciovaných právě stěžovatelem. Závěry kasačního soudu jsou tudíž stěžovateli známy, a proto soud pouze stručně poukazuje na rozsudek ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 269/2018 - 15. Z něj vyplývá, že věznicím, které jsou dle § 1 odst. 4 zákona o Vězeňské službě organizačními jednotkami Vězeňské služby České republiky, jakožto orgánu státní správy s celostátní působností, žádný zákon nevymezuje v oblasti poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím samostatnou rozhodovací pravomoc. Věznice tedy nemají v této oblasti postavení správního orgánu ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a nelze je tudíž pro účely určení místně příslušného soudu podle § 7 odst. 2 s. ř. s. považovat za správní orgán, který zasáhl do práv žalobce nečinností s vydáním rozhodnutí ve věci poskytnutí informací. K totožným závěrům

dospěl Nejvyšší správní soud rovněž v rozsudcích ze dne 11. 10. 2018, č. j. 4 As 268/2018 - 18, ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 As 284/2018 - 20, či ze dne 12. 12. 2018, č. j. 3 As 82/2018 - 26.

[14] Správním orgánem, který vydal rozhodnutí v prvním stupni, není v nynější věci Vazební věznice Liberec, ale Vězeňská služba České republiky se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4. Krajský soud tudíž správně uzavřel, že místně příslušným soudem k projednání žaloby na ochranu proti nečinnosti při vyřizování žádosti o informace je s ohledem na ustanovení § 7 odst. 2 věta první s. ř. s. městský soud, neboť Vězeňská služba České republiky má sídlo v Praze, tedy v obvodu městského soudu podle přílohy č. 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů.

[15] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[16] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, již by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu